

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

EDUARD ŠIMEK:

PISEŇ

Znáš tu píseň, kterou země zpívá,
když se brouček ze sna budí v stráni,
když se malá muška muška dovádívá
rozletit do sadů, lesů, plání?

Znáš tu píseň, již strom stromu šepce,
když mu záznak květy v hlavu vine,
vzánek korunami hraje hebece,
pták se hopá na haluzi stinné?

Sladká píseň jara, píseň vznětu,
na rty lidstva políbené tiskne,
mládí lísku nese, v hlavách kmetů
zlatem upomínáček jasných tryskne.

+
+ **Šťastné a veselé**
+ **VELIKONOČNÍ SVÁTKY**
+ Vám všem přeje:
+ **Pořadatelka.**
+

PŘÍRODA SE PROBOUZÍ ZE SPÁNKU

Příroda se probouzí ze svého klidného spánku, zrovna tak, jako i loni. Každý stromek, keř, ba i ta nejmenší rostlinka si klidně odpočívaly po čas jim ke klidu určenému a teď posilněny se opět probouzí k životu, by v plné své kráse se rozvíjely a poskytl člověku požitku a potěšily jej v jeho těžké chvíli. Neboť člověk není tak šťasten, aby si mohl dopřát úplného odpočinku, tak aby nabyl dostatek sil ku životní námaze, tak jako ta rostlinka. Člověk arciť se posiluje několika-hodinným spánkem, však ani tento jej nepojme v úplný klid, neboť často se stává, že se ráno probouzí více znaven, nežli se cítil před ulehnutím, neboť rozrušené činy ani ve spánku se neuklidní a přivozují těžké a vzrušující sny. A zvláště v této době neobyčejného rozruchu a napnutí není ani pomýšlení na klid.

Jelikož je člověk tak úzce s přírodou spojen, neboť je částí této, nadějeme se, že nám toto jarní období a jeho krásná května bude působiti jako balsam na rány, jež nám tato válka a ztráty životů lidských v srdcích našich spůsobily a aspoň částečně nám poskytnou úlevu a posílení ku další těžké práci, již jest nám podstoupiti, tak abychom předčasně neklesli a mohli v boji pokračovati ku konečnému vítězství. A posílení takto jarním obrozením, vzrůstá se v nás naděje v obrození lidstva a lidskosti.

Doufáme, že příští výročí vstoupení této republiky do světového krvavého zápasu, bude nám možno oslaviti úplnou úroveň všech národů!

Již příští sobotu, dne 6. dubna, bude výročí vstoupení Ameriky do světového zápasu pro demokracii a na týž den výbor přes třetí půlku svobody zahájí nápor průvodem, jehož se účastní též ženy, pracovníci pro Červený kříž. Je žádoucí, aby krajanky, jež mají uloženo své úspory ve spořitelnicích, koupily za ně bondy. Je zapotřebí, by Češi zase v tomto náporu soustředili své síly a kupovali značně české zdroje, tak aby bylo znatelné, mnoho-li bondů Češi odkoupí. Soustředění sil ve finančních záležitostech, dáva nám kredit u Američanů a poutáme jejich pozornost, neboť tím dáváme též na jevo, že nám leží na srdci zdar a úspěch této země.

Sbirka pro válkou postižené krajany:

Celkem odvedeno ČSN....	\$212.35
Pf. Marie Skřivanová, Wolbach, Nebr.....	2.00
Dříve oznámeno.....	1.75
Celkem.....	\$ 3.75

Na tabák českým vojínům:

Pan Jakub Mareš, Omaha... \$1.00

Pohodlný život neposkytuje na delší dobu žádného uspokojení a činí člověka k vážné práci neschopným. Zkrátka, nezdravá je společnost lidská, nevedoucí mužů a žený činný, zdravý život, nekázeli se dětem línost od mládí, aby byly činný a aby se dovedly produci nahoditými protivněstmi.

CESTOPIS A PŘÍHODY LUDVÍ KOVCŮ PO ČESKÝCH OSADÁCH V NEBRASCE.

(Podává pani ředitelová Bohumila Ludvíková.)

(Pokračování.)

V neděli ráno jsme odjžděli do Verdigrée. Na nádraží ku rozloučení, dostavilo se množství krajanů, aby náš odjezd provázeli pozdravem. Zásobení starostlivou rukou pí. Foldové, odnášeli jsme do vlaku posilu, která nás měla chrániti před hladem. Vlak se pohнул a jako na povel spustili členové ve voze oblibenou: Když si náš dědeček babičku bral — což bylo na peronu v nádraží hluchě aklamováno. A tak za hlaholu staročeské písně odjžděli jsme z místa, kam se ale stále vraecy naše myšlenky. Vzpomínáme i dnes věčně všech našich hostitelů a těch, kteří věnovali pozornost v tak velkém rozsahu českým hram a české divadelní společnosti. Voláme upřímně ze srdce "na shledanou!"

Na úpatí průzračné řeky leží městečko "Verdigrée", obývané starými osadníky. Nepozbylo svého rázu a našinci se zdá, že přenesen v té chvíli do jednoho z našich českých městeček ve staré vlasti. Sín Z. Č. B. J. jest dosud zachovalá a má velice pěkné divadlo, zvláště dekorace jsou pěkné a bohaté. Duši českého života jest starý bodrý osadník J. Sedivý. Po léta řídí divadlo, pořádá zábavy a pracuje neúnavně v životě společenském i spolkovém. Členové ubytování v hotelu pana Thosa, Tikalského a J. Tomáška. Návštěva divadla byla příjemná. Návštěva divadla byla příjemná. Poslední den jsme na pozvání manželů Koubových trávili odpovídání v jejich středě. Pěkný "bungalow" leží na pokraji rozsáhlého lesa, který jest obehnaný ostnatým drátem. Slečna Zdenčková, pí. Ludvíková ml., slečna Koubová a p. Prokop, vyšli si do lesa, chtějí vylézt na vysoký vrch, který stojí dále v lese. Vyhledali místo, kde bylo možno drát podlézt. Všichni tak učinili, až na p. Prokopa, který se slovy: Co, já podlézati? Sokol znám jen jedno a to zní: Přelom, přeskoč ale nepodlez! A již ve vysokém skoku se snažil drát přeskociť. — Drát se vytřel i se skobou a zařel se plnou silou do masa, vysoko nad kolenem. Nohavice vzala za své a proud krve řinul se z rány. Nastalo zdesnění! Povolán lékař, který ránu vyčistil a obvázal. Statečný náš Sokol, jenž heslo vyneslo bolestné zranění, napadal několik neděl na nohu, která mu způsobila ještě hodně bolestných nepřijemností. Rodina Koubova hleděla co nejvíce ulehčiti neštěstí, která p. Prokopa potkala. — 19. jelo se do Spencer, ve vlaku zažili jsme příjemné dobrodružství.

Tamnější okolí osazeno je silně kmeny Indiánů. Jedni žijí dle staré tradice ve stanech, jiní, civilizovanější, vlastní již farmy a obývají domky. — Na jedné stanici přisedli párek čistokrevných Indiánů. Muž obrovité postavy, v polocivilním úboru a žena velká, silná, s tváří brázděnou silnými vráskami s plachým, nedůvěřivým pohledem. Seskupili jsme se kolem. Muž byl dosti sdílňým, kdežto žena jeho úplně nepřístupná. Náš p. Klapka, který vedle toho obra vypadal jako trapasík — se šikovně přitočil k indiánskému pohlaví a než se kdo nadal, zvěčnil jej p. Brejla kamerou. Když to samé chtěli provést u Indiánky, rychle zaobalila celou hlavu i obličej do široké zástěry, tak že jsme neviděli, než veliký chumáč šatu. Indiánský pohlavář nám sdělil, že se jmenuje "Yellow hors", že je náčelníkem kmene "Tankos" nedaleko Niobrary a vracel se z "businessu". Stál za model do obrázekového divadla. Vystoupil v Niobrare a my odjeli o něco dále do Spencer. Městečko, postavené na vysoké stráni, věvodí nad hlubokým údolím, kterým se táhne řeka řáhy. Obchodní důležitost městečka spočívá v okolí, osazeném většinou českým lidem. — Očekávali nás a hostili

pánové Kerbel, Sedláček (který i v orchestru bezplatně účinkoval), J. Svoboda, Němec a pí. Píalová. Hrálo se při plném domě: Pražské švadlenky". — Jak známo, hraje v kuse "červený sokol" a tu při jeho objevení pro-puklo obecenstvo v nadšený jásot. Toho využítíval ředitel Ludvík a po vlasteneckém versí p. Klapky, obešel sálem v průvodu Sokola Brejli a vybrali na Národní Sdružení \$18.56, což odevzdáno krajskému výboru v Omaze. Druhý den jsme odjeli do romanticky položené Niobrary. Ubytovali jsme se v hotelu p. Kostera a pan Sinkule s p. Ludvíkem byli hostěni u p. Černého. — Po obědě uspořádán výlet ven na farmy indiánské. Získána auta a průvodce. — První zastávka na indiánské farmě byla blízku městečka. Venku na sporém bláze odpočívala slepá Indiánka. Tahy tváře dosti uslechtilé, oddaná v trpký osud, přijímala náš zájem s ledovou chladností. Dovnitř domu vás Indián nepustí. Na prahu se sice objevila tělnatá hospodyně, ale v zápatí klapli dveřmi a my se museli obezbiti na okoli pouze. Na šňůře před domkem visela čerstvá strýčka a vnitřnosti z nějakého zvířátka, tišice much hodovalo na této zapáchající pochoutce, o které nám průvodce vysvětloval, že se suší v každé indiánské rodině a usušená stává se národní potravou těchto kmene. Ze jsme s odporem přáli zažítelům "dobré chutnání", laskavý čtenář jistě pochopí. Následovala farmy nejbohatšího Indiána v Niobrare. Vlastní 325 akrů dobré půdy. Jeho pěkná farma, obehnaná hustým stromovím, tvoří zákoutí, do kterého možno vniknouti objíždením z hlavní cesty. Indiáni významávají se úzasnou plachostí, která i zde se ukázala. Majitel farmy obdělával se synkem pole; jakmile viděl, že jsme zahuli k jeho zátisi, utíkal syněk eo mu nohy stačily k farmě. Než jsme se objevili před obydlin, bydy dveře tevé uzavřeny a za stažením se tu a tam objevila černá hlava zvědavého indiánka. Farma jest moderně a prakticky zařízena — na dvoře nádoha s uydlinovon vodou a valesou dokazovala, že někdo chvatně opustil tuto práci. — U nohy lavice uzavřán na dlouhém provázku třesoucí se ptáček. Zabušili jsme několikrát na domovní dveře. Po delším otálení objevila se na prahu domu indiánská kráska. — Tak právem možno zavítí deerku majitele farmy. V úboru ošetřovatelek nemocných vypadala velice vkusně. Tá zala se jemně s dobrou anglickou výslovností: Co si přejeme? Dovnitř vstup zamezila. Když jsme jí sdělili, kdo jsme a co chceme, stala se sdílňá. Ochotně vyprávěla, že její otec "Mr. Peneski" bojoval za neodvislost této země, tuto farmu získal co domovinu. Ona dlela 4 roky v indiánské škole, vydržované Spojenými Státy, a vrací se, aby matce, čítající 70 roků pomáhala v domácnosti. Uvázaný ptáček jest miláčkem dvou menších bratrů, kteří mu sice přejí jas přírody, ale nechťi, aby jim ulétěl. Přesvědčila nás jak jest ohoceň. Její mírné, ale odměrné chování, všem imponovalo. Historii indiánských kmenů, jejich počet, tradice atd. znala perfektně.

Další cesta vedla na zastrčenou farmu "Little Rocka", která je pravý opak předesele. Nepořádek, zápach — vše zotvřeno — nikdo doma — uvnitř hadry — žádný nábytek, než položbožená kamna, na šňůře nezbytná pochoutka — strýčka a kousky vnitřnosti z nějakého tvora. Hnus vás oběháží při myšlence, že zde obývají lidé. Little Rock, kterého jsme i se ženou (již třetí) seznali na zpáteční cestě, jest statný muž, čítající 103 léta — jeho žena 72 roky. Další farma, umístěná v pěkné rovině, v ní statný zamračený párek asi s 10-letým chlapcem. Mají pěkné indiánské práce, ale přeceněné. — Poslední farmu vlastní poměrně mladý párek, již dosti civilizovaný. Muž šel nám vstříci — statná, objenná žena seděla na zemi při ohni, obklopena 3 děvčátky. Chlapec, asi 12-letý, přišel den před tím z indiánské školy — obřazel nedaleko s koněm, kterého dobře ovládal — seno. Přinesli několik kousků práce indiánské. Pan Prokop koupil malé vyvívače s střívkem — pro nemluvnátko, což zavdalo podnět k dohadování: pro koho? A pí. Horlivá nádherně indiánské střívce pro chotě.

Obloha se mezi tím silně zatahovala a tak jsme spechali zpět do městečka. Už mezi jízdou silně poprchávalo, a sotva jsme zasedli k večeru, spustil se liják, který za ne celou hodinu zatopil krajinu. Viděli jsme i naše představení plavat, leč as o půl osmé se vyjasnilo tak, že umožněno přijít alespoň těm nejbližším, ač i p. Sedivý s chotí a rodina Koubova až z Verdigrée se dostavili. A tak se hrálo za pěkné návštěvy.

Druhý den se jelo do Brainard, kde děšť nám před tím dvě představení pokazil. Hrála se "Reservistka" za ohromné návštěvy. Škoda, že hned druhý den jsme museli dále, jelo se do Omahy, kde v katolické sbír dávána operetka "Lucifer". V South Omaze "Tri páry střevec" a v Sokolovně "Pražské děti". Návštěvy byly dobré, zvláště poslední nadobytelná. Tím rozloučili jsme se s Omahou, která nám tak přátelsky vyšla vstříc a na kterou jen s láskou vzpomínáme. Zároveň měla zde být ukončena cesta Nebraska. Vřak na žádost krajanů vraceli jsme se zpět do "Prague", jelikož první návštěvu zmařil děšť. — Za krásného letního dne, v plné záru slunečným, jízžděli jsme zpět do milé Prahy, nahraditi vůkolním farmářům, oě je rozpoutaný živel připravil. Upoznorují laskavé čtenáře, že od naší první návštěvy v Praze neukápló deště a vlaha byla už silně postrádná. Pan Vlasák uvítal mne se šelmovským úsměvem slovy: Nesete nám dešť? A hle, asi o 4. hodině bylo slyšeti vzdálené dunění bouře a mezi 6. a 7. se spustil tiše, ale vydatný děšť. Hrály se vzdor hrozivému počasí při plném domě "Pražské děti". Na to v noci se rozpoutala hrozná bouře. Tma, vítr, blesky a hrom do toho burácel — as po půlnoci uhořelo do nové postavené budovy zrovna naproti nám. — Křik, pláč a temné úderky zvonu na poplach přišerně se rozléhaly krajinou. Celá společnost byla hned pohotová. Pan Vagner v tom dešti a blátě táhl strýčkažku, druží tlačili, nosili vozdu, svažové p. Vlasáka osvčdili nadobytčejnou zručností a tak oheň zdoján. Ráno utišená příroda, ozařena slunkem — skytala žalostný pohled. Stromy polámané, elektrické i telefonní spojení přerušeno a cesty zaplaveny. Ale úroda zachráněna!

Jelo se do Crete ku dvěma datečným představením. Hráno: "Marie, deera pluku" a "Zebravý student" při velké návštěvě, ač cesty byly dosud neschdné. Obecenstvo bylo nadšeno a zvláště mladý p. Dredla, syn manželů Ant. Dredlových. Tento mladý Čecho-američan ohnivě i obědně vypočítával, jak zaříditi náš příští cestu mezi krajany, aby i přes nepřiznivé počasí byla zajištěna. Byl unesen českou hrou a přijel se svou mladou chotí na představení až do Milligan. Združavují nadšení p. Dředli proto, abychy poukázala, jak blahodárny vliv má na naši česko-americkou generaci "dobré české divadlo." Druhá ukázka jest návštěva as 12-letého hošíka, který přišel před naším odjezdem do hotelu, mákaje ve své dlaní několik pěťáček. Rád bych si koupil vaše fotografie — spustil, mám už některé a chej ještě Miss Zdenku, jako vojáka. Leč ty byly vyprodány — selnali jsme konečně jednu a další obdržel darem od těch artistů. Sdělil nám, že jest zde narozen jmenem Eman Dymáček. Jeho jméno zanesl si každý z nás pro upomínku.

Jako velká voda vřítli jsme se do Wilber, kde meškál tou dobou náš přítel Hospodský návštěvou. Radost na všech tvářích. Wilber a Milligan, toť naše elderado. U Sadlíků bylo jako v úlu. Já a pí. Splaveová, manželé Foldové s hostmi, dr. Olga Šťastná a její roztomilá deerka Elsa s chotěm p. Skočpolem. Hřejivá radost, kterou jsem počítala, když jsem vomanžele Skočpolovy první spafila, nedá se vyjřiti. Často se moje vzpomínky za nimi nesou a přání, aby kráčeli v slápejších klochetného oteč Elsy — je provázejí Manžele Sadlíkové jsou v pohostinství neúnavní a známí snad po celé české Americe. Jejich děti jako květy rozsazeny po nívěch české Nebraska, přinášejí plodnou a zdravou vlnu do kruhů příští mladé generace. Požehnání rod — požehnaná práce! Za nimi mladí manželé Marešovi, John

Rychtářkovi a Jaroslav Juřenovo z vedli o pohostění členů. Díky srdečné! Při přeplněných domech hrány ve Wilber "Marie, deera pluku" a "Pražské děti." V Milligan vběhla jsem jako domá, rovnou z nádraží, k milé hostitelce pí. Brtové, která mne stejne upřímně přijmala. Jak ráda splatila bych všem — všem tu lásku, s jakou nás i po druhé vřítli. — Pan Jieha, ač mezi tím, než jsme se vrátili vzdal se obchodu, statně řídil a pomáhal, kde bylo třeba. Pan Šurha, vždy ochotný, odvezl po ukončení her manžele Klapkovy na vzdálené nádraží do Exeter, aby se dostali v čas do Chicago. Ošetroval noc i zdraví. — Zkrátka v Milligan končilo naše "turné" českými osadami hrou "Pražské děti a operetton "Dollarové nevěsty" při přeplněných domech. A nevím, jak slovy naznačiti radost, že zakončení, jako celá cesta, bylo tak slavnostní a ryze české. — Naše žurnalistika česká na západě sláruku v ruce s podnikem a nese velký díl této záslužné cesty. — Končím, draží krajané, s číslíčkem, která vykazuje impozantní dosah: Třicet pět tisíc krajanů navštívilo hru "Ludvíkové" v Nebraska! Kež zapustí klíčeťi semeno lásky do našich srdcí to české slovo, hlásané z jeviště českému lidu v Nebraska!

Marie Switliková, Wakecney, Kans, 23. března 1918. — Čtenáři paní pořadatelce "Ženské Hlídky", jakož i všechny dopisovatelky této stati a čtenáři "Pokroku", přijímte vesměs srdečný můj pozdrav! Byla jsem vybitnuta, bych též z našeho okolí přispěla nějakou novinkou do "Ženské Hlídky." Zároveň však byl i čas, abych obnovená předplatná na můj název "Pokrok". Z toho důvodu tudíž přikládám k dopisu poukázku na \$2.00 a pokusím se něco z našeho okolí s vámi sdělit. Příkladně počasí zde máme přítomně všelijaké; dnes, v sobotu, jest krásný den, kdežto před týdnem rádlí strašný vítr a vzdor tomu, že dlouho neútrval, natopil přece místy na pšeničce dosti škody, jak alespoň si někteří rolníci stěžovali. K tomu ke všemu bylo dosti bláta, tak že nebylo možným v káře někdo si vyjetí; něméné panu větrovskému to ani dost málo nevedlo a kde nemohl sypkou prst s polí odřoukat, bral se sebou hroudy. Vřak podle toho nyní též vyhlíží naše přibytky, tak že ny ženy, abychom jiného nedělaly, nežli vymetaly spony praču. Zvláště ve městě, kde auta stále se prohávají, jako na tom pražském moště, zakusili dosti toho obtížného a znečištěného praču. Vřak co naplat, musíme to nechat, ješto předelat se to nedá. Právě tak jako nemůžeme to vrazdění nevinného lidu zastavit, co tu nářku, pláče, zoufalého lání, však vše to uieho nepomůže a zdá se, že válka nepřestane, dokud všechen mladý, zdravý lid vybit nebo zmračen nebude. Přes to ale doufáme v brzké zakončení a ve vítězství spojených a aby i ta naše ubohá vlast byla konečně z porohy vysvobozena. A k tomu musíme všichni vydatně pomáhat a když ne svými životy, krví a prací, musíme přispívat penězi. Také jsme zde byly ny ženy vybitnuty sdružením "Věcek", a bychom jim vypomohly. Úspory řádaly jsme tedy u našeho řádu Trego Z. Č. B. J. sbírku, ačkoliv sebraný obnos jsme ještě na místo určení neodeslaly, ješto jedna ze spolkových sester navrhovala, abychom se ještě přičimly více toho skollektovat. A tu hned na ulici jsem potkala jednoho spolkoového bratra, jenž náhodou ve schůzi nebyl, a požádala jej, aby i on něčím přispěl na potřeby pro Československou armádu. To jest ale, milé sestry, měly vidět, jak ten národovec se na mne osopil; láteřil, že nicého nedá a také hned se ode mne rychle vzdálil. Vyřimil mně tak, že by byl v té chvíli ani pes kus chleba ode mne nevezal. V tom ale potkala jsem jednu sestru spolkoovou a ta mně sdělila, bych si jenom z toho nicého nedělala. Že se vyslyctne takový nedelaný hrubáň, to nikterak nesmí nás zastráť. Podruhé však již jsme byly šťastnější a jakmile vše dostanu dohromady, hned to na patričné místo odešlu. Ověm, zde lidé též v hojně míře přispívají na Červený kříž i na Národní Sdružení, ačkoliv i zde se národní množi, kteří hrozně rádi jsou pro to, aby se povolovalo z kasy a nikoli pří-

mo z jejich kapsy. Zvláště něco nového přítomně zde není, leda že zde rádi dosti nemocí a právě dnes, 23. března, zemřel p. Křištof, zdejší starý osadník, po delé vlekoucí se nemoci. Ještě jednou srdečně zdravím všechny dopisovatelky a čtenáře oblíbeného časopisu "Pokrok". Přistě více.

Čtenáři přítelkyňe! Přijmte vřelý dík za zasluku, jakož i za dopis do "Hlídky". Těší mne, že se tam u vás též činite ku přispění v zápasu pro osvobození naší české vlasti. Je to věru smutné, že někteří lidé dosud mohou ještě nečinně přihlížeti k tomu, jak jiní trpí a nasazují svoje životy za ně. No, nejsme všichni stejní! Srdečně vás zdravím a těší se na další vaše dopisy. Pořadatelka.

Marie Skřivanová, Wolbach, Nebraska, 24. března 1918. — Čtenáři paní pořadatelce "Ženské Hlídky" a všichni čtenáři a čtenářky, přijmte vespolek srdečný můj pozdrav! Jest to můj první dopis, do milého nám "Pokroku", protož prosím čtenou redakci o uveřejnění a svatou trpělivost s chybami. Jest tomu asi dva roky, e jsem též napsala dopis, ale nikde jsem ho neviděla uveřejněný, tak mne přišla chuť ku psaní, neb můj neobřitek manžel se mi potom smál, tak nevím, či vinou to bylo? Při měla mne k tomu teď moje vlastenecká povinnost, neb jsme ještě neposlali na Č. N. S., tak zasílám teď \$2.00. Jest to malý dárek, ale z upřímnosti, neb kdyby zde každý Čech aspoň tolik dal, sešla by se hezká ústka. Zde žádná odbočka Č. N. S. není, poněvadž jest zde nálo Čechů, a ti se ještě o to málo zajímají, třeba je na to české noviny stále pamatují. Naše poměry nám to nedovolovaly, abychom tak byli dříve učinili; neb můj manžel rok a půl stonal a za ten čas byl třikrát operován. Mně to asi bylo líto, musela jsem být operována též, teď tomu bude rok v máji. To bylo r. 1917 a r. 1916 — 29. srpna měl operaci trináctiletý náš chlapec, tak než se rok s rokem sešel, měli jsme v naší rodině pět operací, ale každý na jinou nemoc. Mně to též moc nepomohlo, neboť jsem tím samým neúhem stížena opět. Snad drahe čtenářky, ani tomu nebudete věřit, že to může být pravdou, to se snad ještě žádnému nestalo, aby v roce tolik nemocí přišlo a samé těžké operace. Zůstáváme v městě, ne však jako boháč, ale jako chudí lidé, kteří jsou na ruce živi a jestli si jeden den nevydělají, druhý den nesmí jísti; a teď v tak kritické době jest to nad pomyslení, když zlý osud takovou chudou rodinu tak pronásleduje. Chej vám, milí čtenáři a čtenářky, sdělit stav nemocí mého nebořitka drahého manžela, ačkoli vím předem, že se můj dopis hodně protáhne aneb to někomu nebude zajímati. Ale jest to výstražka pro každého, kdyby se též podobná nemoc někomu z čtenářů přitřefila, neb nikdo neví jaká nemoc na něho čeká, by se nenechal operovat, neb ty operace mu ukrátily jeho života. Teprv když zemřel, tady doktorí řekli, kdyby se byl nenechal operovat, že mohl býti živ ještě několik roků a i jiní lidé to říkali ze zkušenosti, ale když toho byl čas, nevěděl žádný nic. Hned na zimu minul rok, eo mř naskočily bulky na krku na každé straně jedna, zprvu měl zimu v hlavě, tak myslel, že jest to od zimy, neb mu taky bolelo v krku. Někdy se mu udělalo lépe, ale bulky rostly stále větší a od zdejších doktorů medicíny a mazání nebyly nic platny, tak jel v březnu do Omahy k dru. Šimánkově, neb jsme o něm slyšeli, že jest to moudrý doktor. Ten ho přehlídl a řekl, že jest to od zubů, že si musí dát nejdřív spravit zuby a pak že musí mít hned operaci. Než mu dentist spravil zuby, tak jsem se rozstátnala sama a k operaci muselo být hned přikročeno, neb jsem dostala strašné boleni a to mne drželo stále tři dny, až teprv na to doktor přišel, že mám průtrž a že musím mít hned operaci a hned telefonoval do St. Paulu dru. Crothánovi, aby okamžitě přijel. Ten přijel druhý den neb dříve nemohl a řekl, že již mně scházelo jen dvanáct hodin do smrti a pak že by mi byl nikdo nepomohl. Můj manžel se již ne mohl dočkat, abych již vstala, aby mohl mít zase operaci on; tak mne vzali dva, každý z jedné strany a začali mne vodit; ale já měla nohy dřevěné a nemohla jsem se na ně postaviti a přece jsem musela,